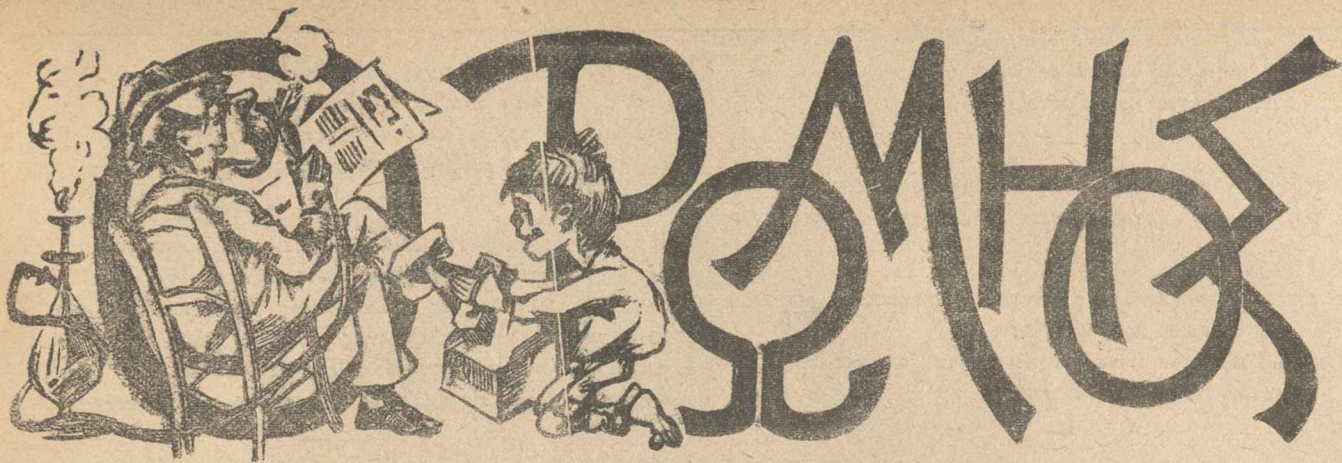

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τò Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρòς έμέ.
Συνδρομή γιάκάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρòς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη
του Μάρτη.

Δηò και πεντακόσα
και συμβάντα τόσα.

‘Η Πάτρις ή προσφιλής κι' ό πολίτης Φαδουλής.

(‘Ο Φκσουλής ό φουκαρής, ό λάτρης του καλού,
είς τò δυσπρόσιτον βουνόν άνέβη του Τρελλου.
Βροντά κι' άστράπτει γύρω του, και μαύρη καταιγίς
μυάται με τὰ πνεύματα παντοδαπών άνέμων,
και βρυχηθμός υπόκωφος άνέρχεται εκ τής γής,
κι' εκείνος πέφτει μπρούμυτα παραλαλών και τρέμων.

Και φάντασμα κατάλευκον έντός πυκνής νεφέλης
είς τόν Τρελλον έφάνη,
κι' ήκούσθη λέγουσα φωνή έν μέσω τής θυέλλης
'στόν πρώτο μεχλιβάκη.)

«Έγώμαι ή πατρις 'Ελλάς
κι' είς σέ τόν μέγαν νούν
προσφέρω νέας έντολές
είς χάρτην κυανούν.

“Αν όντως θέλεις πρόοδον καθ' άπαντα τόν χρόνον
άλλο μὴν έχης είδωλον παρὰ τò κόμμα μόνον.

‘Ανεξαρτήτους μὴν άκούς και τέτοιαις σαχλαμάραις
και μὴ 'στην κουταμάρα σου προσθέσης κουταμάραις.

Γιά νάσαι ανεξάρτητος κι' από τόν έαυτό σου
πάντα τò κόμμα δούλευε με τάζημίωτό σου.

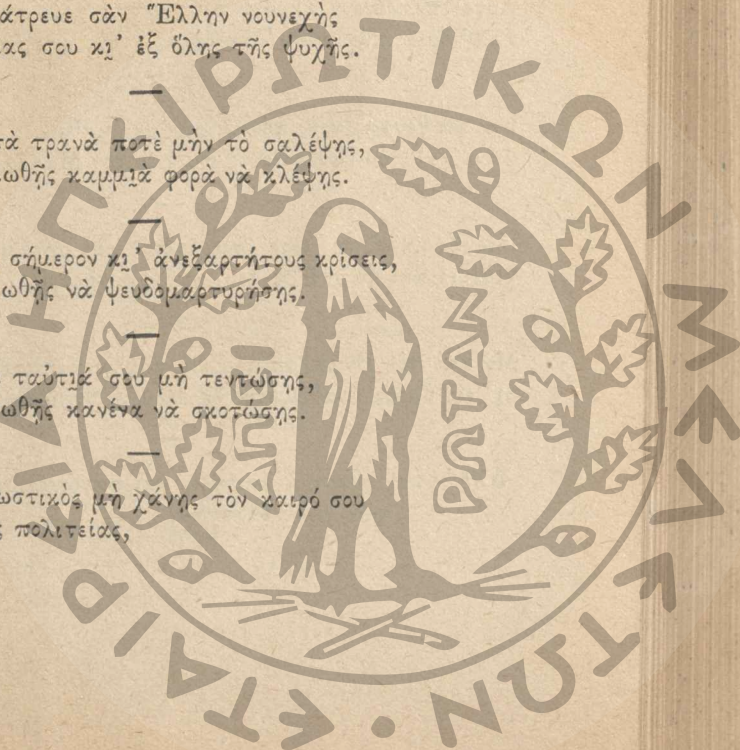
Αυτό και μόνον λάτρευε σάν “Ελλην νουνεχής
έξ όλης τής καρδιάς σου κι' έξ όλης τής ψυχής.

‘Από τὰ τζάκια τὰ τρανά ποτέ μὴν τò σαλέψης,
άλλέως δέν θ' άξιωθής καμμιά φορά νά κλέψης.

Μὴ ζήτηί γνώμας σήμεραν κι' ανεξαρτήτους κρίσεις,
άλλέως δέν θ' άξιωθής νά ψευδομαρτυρήσης.

Είς άερολογήματα ταυτιά σου μὴ τευτώσης,
άλλέως δέν θ' άξιωθής κανένα νά σκοτώσης.

Σάν ψηφοφόρος γνωστικός μὴ χάνης τόν καιρό σου
με νέας πολιτείας,

άλλέως δὲν θ' ἀξιοθῆς νὰ κάνης τὸ νερό σου
εἰς δρόμους καὶ πλατείας.

Εἰς Κέντρον Ἀνεξάρτητον ποτὲ μὴν ξενυκτίζης
γιὰ νὰ μὴ νοιώσης ἡγήγορα πρὸς κέντρα πῶς λακτίζεις.

Ἄφινε τέτοιαις μόνολογῶν καὶ τέτοιαις κασκαρίαις
στὸν κάθε κουτομόγια,
καὶ θᾶναι πρὸ καλλίτερα νὰ σὲ κεντρίσουν σφήκες
παρὰ τῶν Κέντρων λόγια.

Στῆς ὥραις τούταις τῆς κακαῖς καὶ τῆς συφορισμένης
φίλα ποδιᾶς τῶν ἀρχηγῶν κ' ἄς εἶναι καὶ βρεγμέναις.

Στοῦ κομματάρχου τὴν ποδιὰ θὰ ὄρῃς τὴν προστασία σου
καὶ θὰ φυλάξης καθαρή τὴν ἀνεξαρτησία σου.

Ὅταν ὁ νόμος δὲν ἔμπορῇ νὰ γίνεταί κουρέλι
τὴν ἀνεξαρτησία του κανέναν τι τὴν θέλει;

Μὲ κόμμα μόνον ἐκτιμᾷς τὴν ἀνεξαρτησία
καὶ νοιώθεις τί σοῦ γίνεταί καὶ μπαίνεις στὴν οὐσία.

Ὅταν ἀπὸ Συντάγματα καὶ νόμους ἐξαρτᾶσαι
ποτέ σου ἀνεξάρτητος πραγματικῶς δὲν θᾶσαι.

Ἀπεναντίας φαίνεσαι πῶς εἶσαι δούλου φύσις,
ὅταν τοῦ νόμου τὰ δεσμὰ δὲν εἰμπορῇς ν' ἀφήσης.

Στοὺς κομματάρχας τοὺς κλεινοὺς μὴ γίνεσαι ἀγνώμων,
αὐτοὶ μᾶς ἐλευθέρωσαν ἐκ τῶν τυράννων νόμων.

Τοὺς Ἀρμοδίους λάτρευε καὶ τοὺς Ἀριστογείτονας,
ποῦ τὰ σπαθιά των ἐκρυψάν σ' Ἑληκίς καὶ σὲ Κορδόνια
κ' ἀνεξαρτήτους σήμερα σὰς ἄφησαν ἀχίτωνας
καὶ κτίζετε ψηλὰ φωληκίς καθὼς τὰ χελιδόνια.

Αὐτοὶ πληρόνουν ἀκριβὰ τοὺς κόπους τοὺς ἀτρύτους,
ἀλλ' ὅμως πῆγαινε ν' ἀκούς καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους.

Γιὰ νὰ ξεχνᾷς τοὺς πόνους σου καὶ κάθε σου μεράκι
ἄκου καὶ τὸν Γεννάδιο, ἄκου καὶ τὸν Μακράκη.

Περνᾷς καλὰ τὴν ὥρα σου, ἀκούς καὶ ρητορεία,
γεμίζει καὶ τὸ στήθος σου ἀπὸ φιλοπατρία.

Μὰ καὶ τὸν Βακαλόπουλο νὰ πέρνης καταπόδι
κ' εἰς ὅλους ἀναθέματα νὰ σκουζῇς θηριώδη.

Ἄλλ' ὅταν φθάσῃ ὁ λαμπρὸς καὶ πάνδημος ἀγὼν
τῶν νέων ἐκλογῶν,

τότε θυμήσου τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία σου
σὰν ἀληθὲς πολίτης,
κ' ἀμέσως βράσε, Φασουλῇ, τὴν ἀνεξαρτησία σου
καὶ ρούφα τὸ ζουμί της.

Καὶ στοὺς πολίτας φώναξε : «γενναῖοι συμπολίται,
στὰς κάλπας ἀνεξαρτήτοι ἀνεξαρτήτως ἴτε,
ὅλοι τῆς πρώτης μας σκλαβιάς ἄς πλύνωμε τὸν ῥυτί,
κ' ὅποιος ἐλεύθερος Ρωμῆος δὲν εἶναι γιὰ τὸν τύπο,
μὰ θέλει ἀνεξάρτητον νὰ δείξῃ χαρακτηρὰ
ψῆφον ἄς δώσ' εἰς ἕκαστον Ἐθνάρχην καὶ Σωτῆρα.

«Ὡς σήμερα στοῦ ρεμπελιὸ μὲ τούτους συνειθίσκαμε
κ' ἀργάσαμε τὸ δόλο μας καὶ ντοῦρο σκυλοπέτσι,
μὲ τούτους εἰς τὰ γράμματα τῶν νόμων ἀπειθήσαμε
καὶ θᾶναι κρίμα στοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς ἀφήσωμ' ἔτσι.

«Κ' ἂν βγάξωμε τὸν σῆρκο μας ὡς τώρα, πατριῶτα,
πῶς σὲ κανέναν ἀρχηγὸ δὲν σκύβομε κεφάλι,
πρέπει θαρρῶ νὰ λέγωνται κ' ἀστεῖα πότε πότε
γιὰ νὰ γελοῦμε κάποτε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.

«Καλλίτερ' ἀνεξαρτήτοι μ' Ἐθνάρχας καὶ Σωτῆρας
τὰ κῶλα νὰ τινάζωμεν ὡς ἔρμια καὶ τῆς μοίρας,
παρὰ νὰ μὴ γνωρίσωμεν ποτέ τὴν ἀσιτίαν
στὸν νόμον ὑποκείμενοι τὴν φαύλην δεσποτείαν.»

Αὐτά, παιδί μου, νὰ τοὺς πῆς καὶ ψάλες νικητήρια
καὶ σπάζε κεφαλὰς πολλῶν καθὼς καὶ πιεστήρια.

(Τοιαῦτα εἶπεν ἡ Πατρίς κ' ἀστράπτουσα ἐχάθη
πρὸς τοῦρανὸν τὰ βόθρα,
κ' ὁ Φασουλῆς παραλαβὼν τῶν ἐντολῶν τὴν πλάκα
τὰς εἰδεῖξε περίτρομος στὸν Περικλῆ τὸν βλάκα,
καὶ ταύτας ἀναγράφαντες ἐντὸς πλακὸς χρυσῆς
σὰν νέοι Μωῦσεῖς
τοῦ νεωτέρου Ἰσραὴλ κατήχησαν τὰ πλήθη
κ' ἀπέμειναν ἀκλόνητα στὰ πάτριά των ἤθη.

Ἀμαξάδες ἀπεργοῦντες καὶ πολλὰς δουλειὰς μὲ φούνταις.

Κ' εἶπε στοὺς καροτσέρηδες ὁ Βουλτσος τολμητικῶς :
«ἀπαγορεύεται σταθμὸς εἰς ὅλας τὰς Πλατείας
κ' ὅλοι σας ἀπὸ σήμερα ἐλεύθεροι καὶ δούλοι
τὸ νοῦμερό σας θάχετε σ' ἓνα μικρὸ σακκοῦλι,
καὶ θὰ διατιμῆσετε τὸ κάθε σας ἀγῶγι,
κ' ἄς λείψουν σὰς παρακαλῶ τρεχάματα καὶ λόγοι.»

Κ' εἶπαν οἱ καροτσέρηδες στὸν κύρ Διευθυντή :
«μὴν κάνης πατιρντί,
καὶ πάντα ἢ καρότσις μας θὰ στέκουν καραοῦλι
σὲ καθεμιὰ Πλατεία,
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα δὲν βάζομε σακκοῦλι
χωρὶς καμμὶαν αἰτία.»

Εἶμαι κεφαλοθραύστης τὸ ρόπαλόν μου πάλλων
καθ' ὅλων τῶν κρηνῶν ἀπίστων ἀντιπάλων.

Κ' ὁ κύριος Διευθυντὴς ἐφώνηξε «μπέρ μπάκο !
θὰ βάλετε τὸν σάκκο»
κ' εἶπαν οἱ καροτσέρηδες «δὲν βάζομε σακκί,
ἀλλέως ἀπεργία,»
καὶ πᾶνε στὸν Προϋπουργὸ καὶ τρέχουν βιαστικοὶ
κ' εἰς ἄλλα Ὑπουργεῖα.

Ἀλαλαγμοὶ ἀκούεται : «ὡς πότε παλληκάρια ;
τράχηλος καροτσέρηδων σακκὶ δὲν ὑποφέρει,»
χαρούμενα καὶ τᾶλογα μασσοῦν τὰ χαλινάρια
γιὰ τοῦτο τὸ χαρμόσυνο καὶ ξαφνικὸ χαμπέρι.

Ἐκκυταχθῆκαν τρυφερὰ ντουρῆδες καὶ καράδες
καὶ ζηλευταῖς φοράδες,
κ' ὅλους τοὺς δρόμους γέμισαν μὲ φρέσκαις καθβαλίναις,
ὅπου φανῆκαν σὲ πολλοὺς Ἑγγλεζικαῖς στερλίναις.

Καρότσα δὲν ἀπέμεινε στὴν θέσι της καμμία,
τᾶτια χιλιμιντρίζουν,
κ' εὐθὺς ἀπὸ τὰ τέσσερα τῆς πόλεως σημεία
τὰ καμουτσίκια τρίζουν,
κ' ἀπὸ παντοῦ κατρακυλοῦν τῶν ἀμαξῶν τροχοὶ
καὶ τὸ κλεινὸν Πτολίεθρον μὲ γδούπους ἀντηχεῖ.

Τρέχουν τὰμάξια τὰ παλὰ μαζί μὲ τὰ καινούρια
καὶ στὸ Πανεπιστήμιον βροντῶντα σταματοῦν,
καὶ λέγει κάποιος ἀμαξᾶς «ἐμπρός, παιδιά, στ' ἀχούρια
ἀρχαῖοι καροτσέρηδες τοὺς νέους χαιρετοῦν,

κ' ἀνάθεμά τον τρεῖς φοραῖς ἐκείνον τὸν βερέμη,
ποῦ πιάσῃ τώρα γκέμει.»

Κ' ἐβλεπε τὰ γινόμενα ὁ κάθε πατριώτης,
ὅταν κ' ὁ Μιστριώτης
ἀκούσας τὰς ποδοβολᾶς στὸ Φλογερὸ Καμίνι
κ' ἰδὼν πῶς πάλιν ἀπεργοὶ λυσσομανοῦν φιλέριδες,
κ' ὑπὲρ ἐκείνων ἔσπευσε τὸ στήθος νὰ ποστεινῇ,
ἀλλ' ἔμαθε μὲ λύπην τοῦ πῶς ἦσαν καροτσέρηδες.

Καὶ κρά καὶ κρού καμουτσικιάς, καὶ μιά καὶ δύο μὲ φούρια
ἐξέλεσαν στ' ἀχούρια,
κ' ἐρημώσαν ἐδῆσποῦν εἰς τὰς ἰσπεράνους
καὶ στίβαγμένους ἐβλεπὲς στὰ κάρρα καὶ στῆς σούσαις
τοὺς Κόντε-Ρεπανάκηδες καὶ τοὺς Μεγαλουσιάνους,
κ' ἀσκόνισται δὲν εἰμειναν καμμιάς Κοντέσσας φούσαις.

Κ' ἂν πῶνοι γέννας ἐσπείγαν καμμιά τρανὴ κοκκίνα,
ὅπου Θεὸς φυλάξῃ,
καὶ σούλεγαν εἰς τὴν μαμμὴ νὰ πᾶς γιὰ τὴν λεχώνα,
δὲν εὐρίσκας ἀμάξι.
Μὰ καὶ κηδεῖαις μερικαῖς ἐπῆγαν ποδαράδα
χωρὶς οἱ φίλοι τῶν νεκρῶν νὰ φᾶνε καροτσάδα.

Ὅμως οἱ καροτσέρηδες σταθῆκαν τυχεροὶ
κ' ἡμέρα ἐξημέραν Τετάρτης βροχερῇ,
κ' ἐξέπλυνε πρωτοφανὲς κατακλυσμός καὶ νίλα
χρονίης ρυπαρότητας,

καὶ στίφη περιηγητῶν ἐπλάκωσαν ποικίλα
νὰ 'δοῦν τὰς ἀρχαιοτάτης.

Καὶ μόνοι των 'κουβάλησαν τοῦ ταξειδιοῦ τῆς τσάνταις
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ 'γινῆκαν ὅλοι λούτσα,
κι' ἐπῆγαν ἀποστολικῶς γιὰ νὰ βρουνε λοκάνταις
κι' ἄκουγες τῆς ποδάρις των 'στῆς λάσπαις πλάτσα πλού-
[τσα.

B'

'Απὸ κρότους δὲν κινεῖται τῆς κινήσεως ἡ γῆ...
τί πεζότης κι' ἀηδία!..

ἔφευγαν καὶ τῶν κομμάτων οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ
γιὰ νὰ πᾶν περιοδεῖα,
μὰ κανέναν καρτσέρη δὲν 'σηκώθη 'στὸ ποδάρι
καὶ δὲν εὗρισκαν καρότσα τὰ μπαούλα των νὰ πάρη.

'Αλλ' οἱ φίλοι των προθύμως τὰ 'φορτώθηκαν 'στοὺς ὄμους
κι' ἔτρεχαν μ' αὐτὰ 'στοὺς δρόμους,
καὶ πεζοὶ παρηκολούθουν τρίτοι, δεῦτεροι καὶ πρῶτοι,
κι' ὁ λαὸς ἐχειροκρότει.

'Ερημώσεως ἀγρίας βασιλεύει μαύρη φρίκη,
δὲν κροτεῖ τὸ καμουτσίκι,
τετρατρόχων καὶ διτρόχων δὲν αἰσθάνεσαι σεισμόν,
ἵππων ἀκαμαντοπόδων δὲν ἀκούεις καλπασμόν,
μήτε βάρδα 'μπρὸς κανένα, μήτε πρόσταγμα φωνῆς,
μήτε μὲ καρότσας ρόδες δὲν πλακόνεται κανεὶς.

'Ενα μαῦρο σακκουλάκι τὴν γαλήνην μας μαυρίζει
κι' ἄλλαις πίνουμε χολαῖς,
καὶ πολλὰ γιὰ τὸ σακκουλί κατὰ φρένα μερμηρίζει
κι' ὁ πολίτης Σακκουλῆς.

Τάχα πῶς τὸ σακκουλάκι 'στῆς Εὐρώπης θὰ φανῇ
τὰς μεγάλας διανοίας;...
χαλαρόνεται καὶ φεύγουν καθενὸς οἱ χαλινοὶ
σὰν τοῦ κράτους τὰς ἡνίας,
κι' ὁ κθεὶς τῶν Φιλελλήνων τὸ σακκὶ βαρέως φέρει
κι' οὐτ' οἱ μάγκες δὲν φωνάζουν «βάραι πίσω καρτσέρη».

Γ'

'Η κεντρικὴ Διευθυνσις φρουρεῖτ' ἐξ ὀπλιτῶν,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Πρόεδρον τῶν Ἀμαξηλατῶν,
ποῦ κι' εἰς χοροὺς τοῦ Παλατιοῦ μὲ φράκο παρευρέθη,
ἐπὶ ποινῇ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα,
πλὴν μετ' ὀλίγον ἀπ' ἐκεῖ ἐλευθερὸς ἀφέθη
κι' εὐθὺς οἱ καρτσέρηδες τὸν κύνουν Βασιλέα.

Καὶ λύσαντες τοὺς χλινούς τῆς πειθαρχίας τότε
'στὴν Δημαρχίαν ὤρμησαν πανίσχυροι δημόται
μετ' ἀστραποβροντῶν,
κι' ἐλάλησαν τὰ στόματα ρητόρων ἀμαξάδων
περὶ τῶν Δεληγιάννηδων, περὶ τῶν Μεταξάδων,
καὶ τῶν Διευθυντῶν.

Κι' ὠρκίσθησαν ὁμόφωνοι ποτέ των νὰ μὴ ζέψουν
κι' ἄλλοδαπούς κι' ἡμεδαπούς 'στὰ πόδια νὰ τοὺς ρέψουν,

κι' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν μὲ τὸ ζόρι
μεγάλοι πεζοπόροι.

Κι' ἀφοῦ πυρίνους κερκυνούς ἐχάλευσαν ἐκεῖ
'στὸν Βούλτσο 'ξαναγύρισαν νὰ 'ποῦν γιὰ τὸ σακκί,
καὶ τοῦπαν κι' ἂν τὸ βάλουνε πῶς τίποτα δὲν βγαίνει
κι' ὁ Βούλτσος τοὺς ἀπήντησε πῶς τῶχουν καὶ 'στὴν Βίβλιν.

Μὰ τὰ καυμένα τᾶλογα στρωμένα μὲς 'στ' ἀχούρι
σανό, κριθάρι κι' ἄχυρο ἐτρώγαν μὲ χουζούρι,
ἐτίναζαν τῆς χαίταις των, 'κουνοῦσαν τῆς οὐραῖς,
καὶ γιὰ τοῦ Βούλτσου τὸ σακκὶ κουβέντιαζαν γλυκά,
κι' ὅλα τὸν εὐχαρίστησαν μὲ τρεῖς ἀναφοραῖς,
γιατὶ μὲ τοῦτο 'γλύτωσαν ἀπὸ τὰ λογικά,
κι' ἀνάσταναν προσωρινῶς ἀπὸ τὸ μεροδοῦλι
καὶ Θεὸς 'σχωρέσει 'φώναξαν τοῦ Βούλτσου τὸ σακκουλί.

Περὶ τῶν καρτσέρηδων παρλάττα γενική,
κι' ὅταν κανεὶς τοὺς ἔλεγε γιὰ τοῦτο τὸ σακκὶ
εὐθὺς τοὺς ἐπερίχυνε κρύος ἰδρώς καὶ φρίκη,
κι' ὀλίγου δεῖν μπαγλάρωμα θὰ 'πάσχαζε περίσσι
κι' ἓνας ἀσίκης γαλατᾶς ἀπὸ τὸ Λοιδωρίκι
γιατὶ 'πουλοῦσε φανερά γιχοῦρτι σακκουλίσιο.

Καὶ τοῦ Σχολειοῦ μικρὰ παιδιὰ ἐπέταξαν τὴν σάκκα
κι' ὁ κόσμος εἰς ἀνάθεμα τῶν σάκκων ἐξερράγη,
κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ξέρω πῶς 'θυμήθηκε τὸν Σάκκα,
τὸν οἰνοχόον τὸν γνωστὸν τοῦ Πέρση Ἀστυάγη.

Κι' ἐτραγουδοῦσε μόνος του «πᾶρε καρότσα κι' ἔλα,»
κι' ὅταν ἐκύτταζε σακκὶ σὰν παλαβὸς ἐγέλα,
κι' ἐπῆρε τὴν γκιθάρα του, σφριγῶσαν κατ' αὐτάς,
καὶ τὴν ἀκριβονοίκισε 'στοὺς περιηγητάς.

Καὶ ρεῦμα συζητήσεως ἐρρόχθει κι' ἐξωγοῦτο
καὶ πάντες συνεσκέπτοντο πῶς τὸ σακκουλί τοῦτο
κάθε σφόδς ἱστορικὸς 'στὸ μέλλον θὰ τὸ κρίνη,
καὶ μαῦρον σάκκον κι' ἡ Πατρίς ἐφόρεσε κι' ἐθρήνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γουτάκης ὁ Κυριάκος, ἐκ τῶν γνωστῶν ἐμπόρων,
ἐσχάτως ἐμνηστεύθη τὴν Ἄνναν τὴν Μηγιάτη,
κέρην προτερημάτων πολλῶν καὶ διαφόρων
κι' εἰς χάριτας πλουσίαν καὶ διαλεκτὸ κομμάτι.
Κι' ὅλοι γιὰ τὸν Κυριάκο καὶ τὴν κυρὰ τὴν Ἄννα
εὐχῆθηκαν σιτράνους καὶ τούρανου τὸ μάννα.

Περὶ τῆς ἐπιδορύσεως τῆς πολιτιστικῆς
τῆς τῶν ἀρχαίων λαλιᾶς καὶ γλώσσης κλασικῆς,
μελέτημα πρωτότυπον καὶ νέον δι' ὅσον λίμα
κι' ἀπὸ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀναγνωσθὲν τὸ Βῆμα.
Μίμης Ἀναστασόπουλος ὁ συγγραφεὺς καλεῖται,
ὅστις τῆς γλώσσης τὴν ἀκμὴν περὶ πολλοῦ ποιεῖται.

Λακωνικῶν ἔθλων τὰ μάλα περιέργων
φύλακων βιβλίον,
καὶ τῆς Εὐαγγελίας Καπετανάκου ἔργον,
χρὴν πολλὴν ἐγκλειον.
'Εκεῖ καὶ μοιρολόγια περίφημα τῆς Μάνης
κι' ἄλλα πολλὰ τραγούδια μὲ στίχους πού τὰ χάνεις.

Ἡ Ἀδελφότης ἐν Χριστῷ, προκόπτουσα εἰς πίστιν,
τῶν πεπραγμένων ἔκθεσιν ἐξέδωσε καλλίστην.